

Concordant Commentaar bij Galaten 2'

¹ Paulus' volgende bezoek aan Jeruzalem was overeenkomstig een openbaring. De tijd was gekomen om de officiële erkenning van zijn apostelschap en van zijn evangelie te krijgen. De gelegenheid werd geboden door diegenen die de Besnijdenis vertegenwoordigden. Zij drongen erop aan, dat het noodzakelijk was om hen uit de naties die hadden geloofd te besnijden, en hun te leren de wet van Mozes te houden. Paulus en Barnabas werden naar Jeruzalem gezonden om deze vraag aan de apostelen voor te leggen. Van hen kregen zij de verzekering, dat besnijdenis en het houden van de wet niet noodzakelijk voor redding waren.

² Paulus' methode in Jeruzalem schijnt met de lage geestelijke staat en de vooroordelen van de Joodse gelovigen rekening gehouden te hebben. Het zou praktisch onmogelijk geweest zijn om het hele gezelschap te doordringen van het karakter en goddelijkheid van zijn opdracht aan de naties. Daarom kiest hij de belangrijkste broeders uit. Hij wil hun de essentiële punten, waarvan hij hen wenste te doordringen, begrepen te hebben. Petrus had al wat voorbereiding gehad voor deze verandering door het gezicht dat hij kreeg met betrekking tot de proseliet Cornelius. (Hand.15:7-11).

⁸ Titus werd de testcase. Als de besnijdenis essentieel was, moest hij zich daaraan onderwerpen. Als die niet essentieel was, moest hij het levend bewijs zijn dat besnijdenis niet noodzakelijk was.

⁷ Op de besloten vergadering met de voornaamsten? kreeg Paulus de volledige erkenning van zijn apostelschap. Jacobus, Cephas en Johannes, die als de leiders werden gezien, erkennen zijn opdracht. Dit zet Paulus op gelijke voet met Petrus, de leider van de apostelen van de Besnijdenis. Zij waren wederzijds overeen gekomen: zij zouden zich tot de Besnijdenis beperken, terwijl Paulus en Barnabas naar de naties gingen. Deze overeenkomst zou de judaïstische verwarringstichters

---

¹ uit: Knoch, A.E.(1968). *Concordant Commentary on the New Testament*. (pag. 280-281), Saugus,Cal.-USA.Ned. Vert.: Hans Maissan

onder de Galaten hebben moeten weerhouden zich met hen te bemoeien. Paulus hield zich aan zijn deel van de overeenkomst, vooral aan dat wat de inzameling voor de arme heiligen in Judea betrof. Hij bracht giften van de naties. In ruil daarvoor kwelden zij degenen aan wie hij was gezonden en zij zouden hem gedood hebben.

¹¹ Paulus' derde ontmoeting met Petrus is het meest beslissend. Op zijn eerste vergadering vertelt hij Petrus van zijn opdracht. Bij zijn tweede krijgt hij Petrus' erkenning. Bij zijn derde torent hij ver boven hem uit en weerstaat hem vlak in zijn gezicht. Petrus had geleerd iemand, die het getuigenis van de heilige Geest had, niet zomaar onrein te noemen, zodat hij, toen hij voor het eerst in Antiochië kwam, at met onbesnedenen. Maar hij was *bang* voor de aanhangers van de Besnijdenis en veranderde zijn houding toen zij uit Jeruzalem kwamen. Wat een invloed hadden deze mensen, dat zij de eigenlijke leider van de apostelen konden intimideren!

¹⁴ Petrus' dubbelhartigheid misleidde Paulus niet, hoewel hij [Petrus – *red.*] al de overige Joden in Antiochië met zich meegesleept schijnt te hebben, zelfs Barnabas niet uitgezonderd. Paulus, de kampioen van de waarheid, wordt alleen gelaten. Hij heeft veel meer reden om Petrus te vrezen, dan dat Petrus moet vrezen voor zijn misleide ondergeschikten, maar hij wijkt niet. Hij legt Petrus' tegenstrijdige gedrag bloot.

Paulus' logica is niet te weerleggen. Petrus had als de naties geleefd. Als hij toen gelijk had, dan leefden de naties op de juiste manier in wat zij deden, en deden de Judaïsten er verkeerd aan om te proberen Joden van hen te maken. Hij kon zich niet terugtrekken zonder zichzelf te beschuldigen.

¹⁵ Dan neemt Paulus de kwestie op vanuit het standpunt van de Joden die met hem waren. Hij en zij werden gerechtvaardigd door het geloof van Christus, los van de wet. Indien zij nu vrijwillig hun vroegere relaties tot de wet weer zouden hervatten, dan zouden zij zondaars worden, en Christus een verstrekker/uitdeler van zonde, want de wet is niet gegeven voor de rechtvaardige, maar voor zondaars. In feite zou het teruggaan onder de wet bewijzen, dat zij, of fout waren geweest door haar te verlaten, of fout waren geweest door terug te keren tot de lijfelijkheid van de wet.

¹⁹ De dood is het uiteindelijke effect van de wet, toch is zij ook verlossing van de wet.

²⁰ Wij hebben gepoogd om deze prachtige korte samenvatting van het geloof zo dicht mogelijk bij de originele tekst over te zetten/te vertalen, want zelfs de volgorde van de woorden is uiterst volmaakt. De zin opent en sluit met Christus, in het centrum staat '*niet langer ik*'. Het kan grafisch als volgt worden voorgesteld:

met Christus
ben ik gekruisigd,
maar toch leef ik–
niet langer ik,
maar levend in mij is
Christus.

²¹ Wat een contrast tussen de slavernij van de wet en het triomfantelijke leven door het geloof van de Zoon van God en de gave van Zijn liefde!